

1908 Jesu brud

Hun svingte seg rundt oftere og oftere, så seg tilbake, forsøkte å se hjem, et siste glimt. Hun så ikke hjemmet, men visste at det lå bak svingen og bortenfor - på baksiden liksom. Avstanden begynte å bli i lengste laget. Høyre hånden lå på et vis over den venstre, fingrene lekte med det glatte underlaget på en av hennes venstre fingre. Hun visste at ringen satt løst, for løst. Hun hadde prøvd den på flere fingre, men hun var litt for tynn overalt. «*Det retter nok på seg*», hadde hennes mor sagt til henne - da mora tok av seg ringen og satte den på hennes fingre. «*Den skal aldri av*», sier hun mest litt halvhøyt, mens hun snur seg for n'te gangen, strekker halsen, Skatval var der fortsatt. Ringen beveger seg att og fram, rundt og rundt - det var som om den sendte noen signaler og kommuniserte med de der hjemme. Plutselig ser hun ikke lenger Skatval, men det skyldes at hun ikke klarte å holde tilbake følelsene. Det rant ut av øynene og alt ble så uklart, kroppen begynte å skjelve, hun lot gråten ta overhånd - med ett var hun veldig redd. Underbevisstheten skrek på sin måte: «*aldri mer, aldri mer*». Det som hadde ligget så klart for henne, som hun visste ville komme - ble nå plutselig en realitet. Aldri mer skulle hun få se sine foreldre og de andre der hjemme. Hun så de siste dager i revy. Konfirmasjonen året før, om den lille ertingen - om samtalen hun hørte blant de voksne. Kullet hennes hadde blitt konfirmert alfabetisk. Men hun visste godt om den tiden de ble rangerte etter hvor flinke de var under konfirmasjonsforberedelsen, ja sågar var det slik før i tiden at ungene til de militære og storbøndene skulle stå fremst. Hun skjønte i og for seg ikke så mye av det. Verre var det med det evige snakket blant sure tanter som gikk der og skravlet om verdens lykke, den store drømmen - nemlig å bli gift med en odelsgutt og bli husfrue på en av storgårdene i Innherred. Ja, bare det å bli gift med en odelsgutt på en av gårdene på Skatval, ville være stort. Men hun skjønte det tydelig at det nok kun var en drøm. Til og med hun kjente sin stand, sin plass i samfunnet. Alternativet med Amerika var kanskje ikke så verst. I det minste ville det gi en frihet, hadde amerikabrevene fortalt. Det å bli gift var en livsforsikring. Det visste hun, men hun lurte på om det virkelig var sant slik det ble fortalt at i eldre tider gikk faren opp og ned kirkegulvet sammen med sin datter som han ønsket å gifte bort. Viste henne frem, som om det skulle vært et fesjå. «*I Amerika kan du velge selv*», hadde søskenbarnet hennes fra Amerika fortalt henne. - Vi er utenfor Trondheim en tidlig septemberdag 1906, og møter den 15-årige Anna Hammerhaug, som hadde påbegynte første etappe på sin utvandring til Amerika.

Anna Hammerhaug noen dager før hun døde

I dette kapitlet skal vi til en familiehistorie, ikke unik i seg selv, men litt annerledes likevel. Hver enkelt utvandrer hadde på en måte sin historie, til tross for at mange likehetstrekk gikk igjen innen utvandringen til Amerika, hvor ca. 858 000 dro til Amerika, og om lag 200 000 av de kom hjem til Norge igjen. Vår hovedperson i denne familiehistorien dro også, men kom på et vis ordentlig verken hit eller dit, tenkte på å dra hjem igjen - men møtte sin skjebne så sørgelig, da hun stod i inngangsporten til livets fremtid som voksen. Dette er ikke en historie

om slitet, om jordhytter, præriebrann, gresshopper eller indianere. Dette er ikke historien om drama i blodets tegn, det er historien om et kort liv til en jente fra Skatval som ble kalt Jesu brud.

Hovedpersonen er Anna Hammerhaug, født 1891 på Ophaug under Hammer på Skatval, som åttende og siste barn av Anna Esekiasdtr Forbordssvedjan (f. 1851) og Andreas Kristoffersen Spende Hammerhaug (1855-1921). Fire av deres barn dør før Anna blir født, inkl. den ene som i nye Skatvalsboka, bind II, side 180, er betegnet som tvilling med Anna. Det er feil, ingen var tvilling med Anna. Den første Konrad ble født i 1888 og døde av krampe i 1889. Den andre Konrad ble født i 1889, og døde av strupehoste (krupp) i 1890. Og så kom vår Anna året etterpå. I dagens bilde, er Anna grandtante til Hanna Skogan (f. 1934), Ole Stene (f. 1938), Harald Vinge (f. 1942) og Kari Margrethe Berg Baustad (f. 1952). Disse seg imellom er tremenninger, unntatt Hanna Krislok Skogan vs Kari Margrethe Berg Baustad - som er søskenbarn.

Foreldrene til Anna: Andreas og Anna Hammerhaug

Anna Hammerhaug ble konfirmert 1. oktober 1905, og kanskje var det da allerede bestemt at Anna skulle få dra til Amerika. Dette var nok en prosess som hadde blitt til underveis som amerikabrevene ble utvekslet. Men hvorfor skulle Anna dra, og så tidlig? Familien kjenner ikke til noen direkte årsak. De påfølgende amerikabrevene tilsier ikke at det var nødvendig, behov eller faktorer som gjorde at Anna burde eller måtte dra. Hennes brev hjem til Norge senere, tilsier en kjærlig og omsorgsfull familie. Og fire unger skulle trolig ikke føre til problematikk vedrørende matauk eller andre faktorer hva gjaldt å forsørge en familie. Var det rett og slett en drøm, drømmen om Amerika? Var det også kun meningen at det skulle være et midlertidig opphold, prøve seg fram - og eventuelt komme hjem igjen? Og hvorfor ikke vente et par år, så kunne hun reist over alene eller i et følge utenom slekta. Nei, det ble bestemt at hennes søskenbarn Serina (Sarah) skulle komme fra Amerika og hente henne. Og sammen med Serina (Sarah), skulle et søskenbarn av Serina (Sarah) igjen, «Jennie», være med. Kanskje skulle det være en slags kombi-tur, besøk til gamlelandet for «Jennie», hente noe

Restene av Steinvikholm slott

X: Opphaug på Skatval, hvor Anna utvandret fra

materielt etc. Vi får nok aldri vite hvorfor Anna skulle dra. At mor til Anna ga sin yngste datter ringen sin ved avreisen, kunne være som en slags siste handling: «*nå sees vi aldri mer igjen*». En trist og kraftfull symbolikk.

Det er altså to sentrale personer tilknyttet Anna Hammerhaug sin utvandring til Amerika. De to er Serina (Sarah) Hendrickson og Gertrude Johnsdtr «Jennie» Beistad. Serina (Sarah) er som nevnt søskenbarn med Anna Hammerhaug. Serina (Sarah) Hendrickson (1866-1933) ble født i Amerika som datter av Karen Kristine Forbordsgjerdet (1841-1928) og Hendrick Hendrickson (1814-1893), som i Norge het opprinnelig Henrik Henriksen Beistad. Familien utvandret i 1865 fra Austre Haugen, br.nr. 6, under By (side 402 i band II, del II), men kom fra Beistadtrøen. Henrik Henriksen Beistad var først gift med Serianne Arntsdr, som dør i 1863. De fikk tre barn: en datter Anne (1849-1922), som ble med til Amerika og to sønner, Johan Richard, som døde i 1860 som fireåring og Henrik Edvard, som dør kun få dager før familien utvandret. Henrik Henriksen Beistad giftet seg altså på nytt, med Karen Kristine

Tirsdag 20. juli 2021.

F. v Jorulf Rolfseng, fra By, gården som Austre Haugen var en del av da familien Henrik Beistad utvandret i 1865. De andre på bildet tilhører familien Bratås, som eier plassen i dag.

Til høyre for Jorulf Rolfseng følger Tommy m/fam: Hilde Olsen, Tommy Bratås, Telle Bratås og bak Preben Bratås. Foran Ellinor Haugen Bratås og Per Arne Bratås. Videre Lilly m/fam: Lilly Bratås Smits, Hannah Smits, Tobias Smits og bak Ferry Smits

Forbordsgjerdet. Hun ble i Amerika hetende «Cassie». Det nye ekteparet får datteren Serina den 22. mai, bare noen få uker før de utvandret. Deres datter dør under overfarten, og fikk trolig sin grav der ute på Atlanteren, en uvant og sikkert spesiell «begravelse» for det lite sjøfarende paret.

En ny Serina blir født 19. juli 1866, og dette er faktisk «vår Sarah», nevnt ovenfor. Denne personen, som ble døpt Serina, blir kjent under det navnet blant

Jorulf Rolfseng og Tommy Bratås på tuftene av Austre Haugen

sine slektninger i Norge, men i Amerika var hun Sarah både i enhver census og på hennes egen gravstein da hun døde i 1933, som igjen indikerer at hun ble kalt Sarah i Amerika. Og som om det ikke var nok, og litt underlig, brukte hun navnet Sarah på reisen til og fra for å hente søskenbarnet Anna. Så hvorfor ble Serina til Sarah? Det har jeg ikke klart å finne ut av. Familien i Stjørdal bruker korrekt dåpsnavnet Serina, slik at jeg heretter også vil bruke Serina, selv om de i Amerika og hun selv brukte Sarah, merkelig nok. Far til Serina hadde en bror, John Henriksen Beitstadtrø (1811-1901). Han er oldefar til Arnfinn Idar Beistad, f.1955 og Randi Beistad Evjen, f. 1957. Det betyr også at Serina er søskenbarn (kusine) av tippoldefar til Anfinn Idar og Randi. Serina er likeledes søskenbarn av bestefar til Ole Stene, og søskenbarn av bestemor til Hanna Skogan, Harald Vinge og Kari Margrethe Berg Baustad.

Familien Hans A. Larson i 1883.
F.v: Hans A. Larson, Alfred «Fred», Oscar Julian og Gertrude «Jennie» (døpt Gjertrud i Norge)

Og så var det Gertrude Johnsdtr «Jennie» Beistad (1852-1930). Hun er datter til nevnte John Henriksen Beitstadtrø (1811-1901), som er bror til far til Serina, Hendrick Hendrickson, altså hennes onkel, som i sin tur gjør Gertrude til søskenbarn med Serina. Gertrude kom til Amerika i 1870. John, Hendrick og Gertrude er alle tre født og vokste opp på Beitstadtrøen (bruk nr. 5) i Beitstadgrenda, Stjørdal (band II, del II, side 424 - 426). En interessant opplysning jeg ikke har fått klarhet i: Gertrude, som het Gjertrud i Stjørdal, var gift med en Kristian Johnsen. Og hva hendte med ham?

De to søskenbarna Gertrude og Serina kom altså fra Amerika for å hente Anna Hammerhaug, som ikke bare i Amerika skulle bli hetende Anna Hammer. Hun het det også i skipslisten på

Beitstadtrøen 2020 (dronefoto fra Aktiv Stjørdal a.s)

vei over. Det fortelles ikke noe om strekningen Trondheim - Liverpool. Men fra Liverpool dro de den 12. september 1906 med S/S Baltic 2, via Queenstown på Irland og ankom New York den 21. september. Skipper var Edward J. Smith. Serina forteller i et brev til foreldrene til

Torsdag 24. juni 2021.

Bak f. v: Bente Buseth Beistad, Arnfinn Beistad, Gar Bjørn Skogan og Kjellfrid Stene

Foran f. v: Frida Grendal, Trude Vinge Grendal m/Klara Bjørgum i fanget, Harald Vinge, Kari Margrethe Berg Baustad, Hanna Krislok Skogan, Anna Camilla Krogstad, Elias Krogstad og Ole Stene

Anna, om en meget slitsom tur, grunnet overfylt med 1 600 passasjer på 3. klasse. Serina forteller at Anna synes å ha klart turen bedre enn henne. En av kokkene døde under overfarten, skjønt det var vel knapt noen tur med utvandrerskip de ikke hadde dødsfall om bord. Fra New York, brukte de tog i tre netter og en halv dag til Chicago, hvor de ble møtt av en svenske som var gift med søster til Henrikke Lillemoen. Fra Chicago sender Anna sitt første brev til sine foreldre hjemme i Norge. Hun skriver at reisefølge skulle være der et par dager, så hun gledet seg stort til å se Chicago. Det var ikke akkurat Skatval, for å si det forsiktig. Brevet signaliserer god form og forventninger, handletur og nye sko. Fra Chicago dro de den 28. september rett hjem til farmen (gården) i Brodhead, Green County, Wisconsin, som ble drevet av mor til Serina (faren døde i 1893), og søsknene Mary, Henry og Serina selv.

Gertrude dro fra Chicago og rett hjem til Madison in Lac Qui Parle County i Minnesota, ganske så langt fra Brodhead. Gertrude var litt eldre enn Serina, og hadde nok den nødvendige tyngde og trygghet. Da hun kom til Amerika, bodde hun en kort stund i selve porten til vesten: Red Wing, senere var hun innom Minneapolis og så Hazel Run, sør av Montevideo i Minnesota. Hun kom med sin familie flyttende inn til Madison i 1885. Hun var da gift med Hans Andreas Larson, som drev en større butikk, og var en innflytelsesrik person i Madison, blant annet i bystyret. Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er søster av tippoldefar til Arnfinn Idar Beistad, og hun er oldemor til Ken Larson og Carol Osborn, gift inn i en

Graven til Hendrick og Karen «Cassie» Hendrickson

dansk Larson-familie, som bor litt sørvest av Minneapolis i dag. Se øvrige slektsrelasjoner til slutt i dette kapitlet.

I et avsnitt ovenfor her var det snakk om dødsfall under overfarten. Men det var nok ganske mange som ble født også ute på Atlanteren. En av dem var en Nikolaus Byrø i 1894. Han var barnebarn av den kjente båtføreren i Stjørdal, som de kalt Stor-Johan (1820-1889). Han skulle ha vært slik en kjempe. Dette er også slekta til Anna Hammerhaug, og til Skogan, Stene, Vinge og Berg Baustad. Nikolaus Byrø er firmenning med Anna Hammerhaug - og Hanna Skogan, Ole Stene, Harald Vinge og Kari Berg Baustad kommer inn som barnebarn av en annen firmenning til Nikolaus Byrø, som altså ble født på Atlanteren under selve utvandringen. Men her kommer poenget med dette lille

«Dr. Sæther»

sidespranget: Far til Nicolaus var Nils Olsen Byrø. Han reist til Amerika året før, så det siste han gjorde var «å sette på en unge», som det heter. Han utvandret under falskt navn. Han kalte seg doktor Sæther og var utstyrt slik det sømmer seg en gentleman i det øvre samfunnssjiktet. Det heter seg at ingen av naboene visste om at han skulle reise. På en måte *”stjal han seg av sted”*. Ivar N. Værnesbranden har skrevet at han husker han så *”gentlemannen”* da han gikk hjemmefra med en koffert på en gammel trillebåre. Mon tro om *”doktoren”* fikk åpne praksis i mulighetenes land?

Jeg tar med et lite sidesprang til. De nevnte brødrene John og Hendrick fra Beistadtrøen hadde ei søster som het Riborg Henriksdtr Beitstad (1817-1900). Hun ble gift med Hågen Nilssen Munkhaug (1816-1851), hvis mor blødde seg i hjel 44 år gammel. Hågen ble heller ikke gamle karen, 35 år. Hågen og Riborg hadde et barnebarn: Ragna Nilssen, f. 1869 på Tangen. Da Ragna var 14 år gammel hadde hun vært en tur på Gråbrekk. På hjemveien gikk hun seg utfor broen over Gråelva og druknet. De fant henne på selve juleaften, skjønt en kilde i Amerika mener at det var på nyttårsaften. Ragna var datter av søskenbarn til Serina og «Jenny», som hentet Anna Hammerhaug til Amerika. Likeledes var Ragna tremenning av oldefar til Arnfinn Idar Beistad og søskenbarn av bestefar til Dianne Clark Eggen i Sioux Falls, Sør-Dakota. Igjen: spor som krysses.

Anna Hammerhaug, som nå benyttet navnet Hammer, finner seg lett og greit til rette hos Serina i Brodhead. Hun sender et brev hjem til foreldrene hvor hun forteller at Serina og broren Henry har to hester, fire kyr, fire kalver og 25 griser + et utall med høns. Henry hadde dratt til Sør-Dakota for å se på land. Hadde de planer om å flytte? Søster Mary stelte hestene. Det går ikke mange dager før Anna sitter på skolebenken og lærer seg engelsk. Allerede den 2. oktober var hun i gang, og etter kort tid flytter hun til byen (Beloit?) og får seg både jobb

og losji hos snille folk. Ettervinteren går, men alt er ikke som det skal være. I et brev fra Serina til foreldrene til Anna datert 9. juli 1907 fortelles det om tur på apoteket, sengeliggende og besøk av doktor. Husk at et brev tok mange uker, opp i måneder. Det gikk fort et halvt år mellom et brev fra en og samme person, som kom først etter tilkommet svar. Og brevene tilsa at ikke alt var bra, og verre skulle det bli.

Hele seks måneder etter det forrige brevet, skriver Anna hjem til sine foreldre den 26. juli 1907. Hun skriver at hun hadde fått konstatert lungebetennelse, og skal få være hos Karen (Cassie) til hun blir frisk. Så forteller hun om en Gustav som druknet, trolig kommet over fra Skatval. Han og en annen herre, pluss to jenter skulle ha moro. De hadde en pram. Anna skriver: «Det var et lystig lag, men ikke si det til hans foreldre».

I brev den 6. september 1907 forteller Anna at legen som er der hver uke ikke har tatt betaling. «Hvis jeg blir frisk får jeg vel betale ham en gang», skriver hun. I brev fra Anna til foreldrene den 24. januar 1908 skriver hun at foreldrene ikke må ta det tungt. «Det er Guds vilje, det er han som har styret det slik». Hun avslutter også brevet med at foreldrene ikke må ta det så hårdt, men tenke på «at vi engang kan få treffes og ikke atskilles mer».

Men nå skjer noe merkelig. Serina sender brev til Anna's foreldre på Skatval, datert den 30. september og antyder at Anna er meget dårlig. Men hun forteller ikke sannheten. Serina forteller at Anna var kommet hjem (fra byen?) og hadde trolig lungebetennelse. Legene hadde tappet en lunge og de hadde snakket om at det kanskje var beste å reise tilbake til Norge. Anna tålte kanskje ikke klimaet? Men Anna kan ikke dra alene og Serina ville ikke være med alene heller, i tilfelle Anna skulle dø på hjemfarten. Det ansvaret ville ikke Serina ta. Men hun fortalte det ikke slik det var. Hun holdt hemmelig at Anna hadde blitt operert den 9. september og ble liggende på sykehus i 10 uker. Parallelt sender Anna sine meget korte brev, men med mange måneders mellomrom, som vi vet gjennom brev senere skyldes rett og slett

at hun var utkjørt, meget dårlig. Og det var Anna som ikke ville at foreldrene hjemme på Skatval skulle få vite «sannheten», og inngikk avtale med sitt søskenbarn. Serina gjorde det Anna ba om. Dette kommer først frem i brev datert 25. november 1907.

Anna krever nå stell og overvåkning. Serina og søsteren hennes, Marie (Mary), veksler på å passe ovnen. Samtalene er ofte om døden. Serina spør seg selv i et brev om sykehuset hadde fortalt noe. Serina forteller at Anna snakker om begravelsen. Allerede etter hjemkomst i november fra sykehuset hadde presten vært på besøk og spurt Anna om hun var beredt på å møte Herren.

Den lille gården, slik den så ut i 1950, hvor Anna bodde 1906-1908

I brev utpå vårparten til Skatval, er Serina meget klar på at Anna kan dø, og hun bruker mange ord i brevs form på å forberede foreldrene til Anna der hjemme. Hun skryter av hvordan Anna tar det, med full tillit til Herren. Serina snakker om et vitnesbyrd fra en ungdom, og at Anna kommer aldri til å dø lykkeligere enn hun gjør nå i sin troskyldige ungdom, «om så skulle skje», skriver Serina. «Legen kaller det tuberkulose». Anna sitter i gyngestolen et par timers tid hver dag, ellers holder hun senga. Beina hovner opp, hjerte er svakt. Legene har sagt at de tror Anna sin sykdom begynte allerede hjemme i Norge. Nytt brev fra Anna datert 15. mai 1908, hvor hun takker for pakken, men måtte betale 50 cent i toll. Hun skriver det med en viss ironi. Nå sitter hun oppe kun en liten stund, og sier at det er ett år siden hun innså at hun var syk. «Nå kan jeg ikke vente mer, men Gud har vært tålmodig med meg». Hun skriver kun noen få setninger. Folk har samlet inn 100 dollar, slik at hun fikk betalt legen. Den 15. mai var det begravelse av nabokona, som døde i barsel, forteller Anna i brevet. «Det var tre doktorer til stede, de måtte ta ut barnet i stykker. Det var ett år siden hun ble gift.» Avslutter brevet med: «Håper vi treffes i himmelen». De siste brevene bar meget preg av sitt forhold til Gud, og gir oss et nytt eksempel på hvordan menneskene i sin siste stund nok finner en slags trøst og/eller styrke. Kanskje er det derfor vi har en tro/religion?

1. august 1908 daterer hun sitt siste brev hjem til foreldrene på Skatval. Hun skriver at hun nesten ikke kan gå. Holder senga. Men det er vanskelig grunnet det er så varmt. «Må være fornøyd som Gud steller det, han steller det nok til det beste...» - De siste skriftlige ordene fra

Anna i Amerika var: *«Jeg må nu til at slutte for den gang med en kjærlig hilsen til dere alle sammen. Vær tålmodig kjære foreldre, jeg håber vi treffes en gang hos Gud. Lev inderligst vel og skriv snart nogle ord. Fra deres datter Anna.»*

Anna sender et julekort, som må postlegges tidlig skal det komme frem til jul. Kortet er i familiens eie, men skriften bakpå er så uklar, at det er bedre å skrive det her enn å avfotografere det. Teksten lyder: *«Til erindring paa den 13/10 jeg er endnu i live. Mange tak for fotografiene og gaven som jeg fik. Jeg kan ikke skrive mere farvel Anna».*

Lørdag 24. oktober 1908 gravlegges Anna Hammer. F.v: Maud, Alita, Clara, Mabel, Elsie og Susan

Dagen før Anna døde var legen hos henne og sa: *«Ja nu, Anna, har du nok ikke mange dager igjen».* Anna svarte at hun var klar over det og ønsket at Hanna (søster til Serina) og hennes familie skulle komme. Likeså Lina Resteigen som hadde vært hos henne så ofte. Anna ba alle til seg for å takke. En sterk handling av en sterk pike. Serina våket over henne den siste hele natten. Om morgen sier Anna: *«Jeg ser visst ikke flere dager.»*

Anna døde onsdag 21. oktober 1908, og ble gravlagt lørdag 24. oktober. Og som det var vanlig i Amerika - ble gravferden bedømt etter antall kjøretøyer. Det var 38 stk. Seks unge piker var «bærere». Det var ganske uvanlig og er trolig kun symbolsk, ikke konkret. Blomstene på kjolene til bærerne var laget av Lina Resteigen. Og som bildet indikerer, var det ikke mye svarte klær, slik vår tradisjon tilsier her i Norge.

Likkjolen ble gitt av halvsøster til Serina, Anne (1849-1922). Et stykke av den ble klippet av og sendt til foreldrene hjemme på Skatval. Likkisten kostet 55 dollar, leie av likvognen: 5 dollar. Den var en glassvogn med fire store dusker, trukket av to hester. Likvognen var betalt av den konen som Anna arbeidet for i byen. Som vanlig var en begravelse en dugnad hva gjaldt å betale for den, typisk amerikansk gjennom donasjoner.

De siste dagene hadde Anna ordnet sakene sine, fortalt hvem som skulle ha hva. Konfirmasjonsskjolen, et sjal og ringen ville hun skulle sendes tilbake til Norge. Og slik ble det. Ringen har vært i Hanna Skogans eie. Hun ga den til sitt barnebarn Anna Camilla Krogstad. Anna ga Lina Resteigen en duk som hun heklet i Norge. Clara, en datter av Lina, laget mange av blomstene, men det var Lina som laget en myrtekrans som hun satte på hodet til Anna, og kalte henne Jesu brud.

På grava den 16. april 2022. F.v: Gail (Gilbert) Wright og hennes datter Dorene (Wright) Bothun. Gail passet sin tremenning Robert Walter Gilbert i mange år. Han igjen er barnebarn av Hanna Jørgine, søster til Serina/Sarah

Det skinner igjennom i brev fra Serina at denne Lina Resteigen betydde enormt for Anna. Lina var nok «en djup person». I et brev til foreldrene til Anna, etter at deres datter var død, åpner Lina med: «Kjære medvandrere.....» og avslutter: «...modtag det herved indlagte som en liden Erindring fra meg».

Her i huset (gamle delen) døde Anna i 1908

Mens datteren dør i Amerika, blir faren Andreas operert to ganger her i Norge. Og hvordan gikk det med familien Henriksen Beistad (Henrick endrickson) som utvandret i 1865. Halvsøster til Serina, Anne, som drev en hatteforretning, fikk to barn som begge døde som spedbarn. Mannen Christian Anderson døde den 30. september 1910, og Anne døde i 1922. Denne sidegrenen døde ut (ikke etterkommere). Marie (Mary), som drev gården i lag med Serina og broren Henry, ble dårlig sommeren 1910, og døde 8. januar 1911- uten etterkommere. Mor Karen Kristine «Cassie» døde i 1928. Faren var død allerede i 1893. Hanna, søster til Serina, gifter seg med en Gilbert. De får Robert, født i 1938. Han er i live (2021), men har alltid vært satt noe tilbake, er barnløs og gjennom mesteparten av livet vært under omsorg/pleie. Og så var det de som drev gården sammen videre: Serina og broren Henry. De forble ugifte, ingen etterkommere, og døde henholdsvis i 1933 og 1942. Dermed er den direkte linjen i ferd med å dø ut.

Ringen til mor til
 Anna. Som Anna Hammshaug
 fikk med til Amerika. Og bare
 komigunn når datteren døde.
 Ringen som Anna hadde
 skal Anna Camilla Krogstad
 ha. Hun er mitt barnebarn.
 Hanna Krislok
 Skogan

**Anna Camilla Krogstad fikk ringen hos sin bestemor
 Hanna Krislok Skogan den 24. juni 2021**

Serina skriver i brev av 1. november 1908 til foreldrene til Anna hjemme på Skatval, hvor hun forteller om de siste sekunder av Annas liv: «Det siste som ble sagt av Anna: *Det blir saa godt og faa døe og gaa hjem til Gud*», - og når livet var slukket var klokken 2.38».

Anne og Christian Anderson

17. april 2022.
Dagens eiere av huset hvor Anna døde, f.v: John og Cameron Basina
På fanget: lille Dalles

Slektsrelasjoner:

Anna Hammerhaug/Hammer er grandtante til Harald Vinge, Hanna Skogan, Kari Berg Baustad og Ole Stene.
 Anna Hammerhaug/Hammer er søskenbarn (kusine) til Serina/Sarah Hendrickson.
 Anna Hammerhaug/Hammer er femmenning til bestefar til Les Anderson.

Serina/Sarah Hendrickson er søskenbarn av bestemor/bestefar til Harald Vinge, Hanna Skogan, Kari Berg Baustad og Ole Stene.
 Serina/Sarah Hendrickson er søskenbarn (kusine) av tippoldefar til Arnfinn Idar Beistad.
 Serina/Sarah Hendrickson er søskenbarn (kusine) til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
 Serina/Sarah Hendrickson er tremenning av tippoldemor til Brian Floen.
 Serina/Sarah Hendrickson er kusine av oldemor til Ken Larson.
 Serina/Sarah Hendrickson er kusine av oldemor til Carol Osborn.
 Serina/Sarah Hendrickson er kusine av oldefar til Dianne Clark.
 Serina/Sarah Hendrickson er grandtante til Robert Gilbert.

Lina Resteigen er opphavet til kapitlets tittel. Hun hadde en stor innflytelse på Anna, og var den som besøkte Anna mest. Hun var nok en «djup» person. Legg merke til teksten på gravsteinen: «Why are we so soon forgotten»

1. mai 2022. May Lou Frank og Ken Larson

5. mai 2022. Carol (Osborn) og Duane Larson

Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er søskenbarn (kusine) til Serina/Sarah Hendrickson.
 Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er søster av tippoldefar til Arnfinn Idar Beistad.
 Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er oldemor til Ken Larson
 Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er oldemor til Carol Osborn
 Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er kusine av oldefar til Dianne Clark.
 Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er søskenbarn av bestemor til Robert Gilbert.
 Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson er tremenning av tippoldemor til Brian Floen.

Kirsten Mckenzie og hennes mann Kyle Ruth, baby Penelope Pearl til venstre. Deretter Danielle Elizabeth og hennes mann Zach Bowers bak. Så Jeanne Kay og Leslie Marvin Anderson i midten. Kelsey Marie og hennes mann Jake Jeffery Werner til høyre, baby Lakyn Lucille

Les Anderson er barnebarn av femmenning til Anna Hammerhaug.
Les Anderson er sjumenning til Harald Vinge, Hanna Skogan, Kari Berg Baustad og Ole Stene.

Kare Olav Skolmli er tremenning av bestefar til Brian Floen.
Irene Ree/Kathy Alme er oldebarn av søskenbarn til Serina/Sarah Hendrickson.
Irene Ree/Kathy Alme er oldebarn av søsken til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
Irene Ree/Kathy Alme er firmenning av far til Arnfinn Idar Beistad.
Irene Ree/Kathy Alme er seksmenning av far til Brian Floen.
Irene Ree/Kathy Alme er oldebarn av tremenning til Randi Johnsdtr Bratsberg.
Irene Ree/Kathy Alme er firmenning til Ken Larson.
Irene Ree/Kathy Alme er femmenning til Dianne M. Clark.
Irene Ree/Kathy Alme er datter av firmenning til Robert Gilbert.

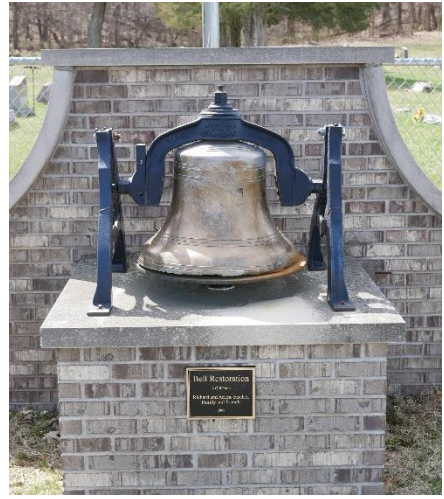
Brian Floen

Brian Floen er tippoldebarn til Randi Johnsdtr Bratsberg.
Brian Floen er tippoldebarn av tremenning til Serina/Sarah Hendrickson.
Brian Floen er tippoldebarn av tremenning til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
Ken Larson er oldebarn av søskenbarn til Serina/Sarah Hendrickson.
Ken Larson er oldebarn til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
Ken Larson er firmenning av far til Arnfinn Idar Beistad.
Ken Larson er femmenning til Dianne M. Clark.

Sioux Falls 27. april 2022. F.v: Terry Eggen, Dianne Clark Eggen, Tiffany Eggen Willert og Dave Eggen

Carol Osborn, g. Larson, er oldebarn til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
Carol Osborn er tremenning til Ken Larson.
Dianne M. Clark er oldebarn av søskenbarn til Serina/Sarah Hendrickson.
Dianne M. Clark er oldebarn av søskenbarn til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
Dianne M. Clark er oldebarn av tremenning til Randi Johnsdtr Bratsberg.
Dianne M. Clark er femmenning av far til Arnfinn Idar Beistad.
Dianne M. Clark er seksmenning av far til Brian Floen.

Anna hviler på den lille kirkegården bak Bethany Lutheran Church (tidl. Luther Valley Church, som brant ned i 2005). Stedet ligger litt sørøst av Brodhead, Wisconsin

Robert Gilbert er barnebarn av søskenbarn til Anna Hammerhaug.
 Robert Gilbert er barnebarn av søskenbarn til Gertrude Johnsdtr "Jennie" Beitstad Larson.
 Robert Gilbert er grandnevø til Serina/Sarah Hendrickson.
 Robert Gilbert er firmenning til Harald Vinge, Hanna Skogan, Kari Berg Baustad og Ole Stene.
 Robert Gilbert er femmenning av bestefar til Brian Floen.
 Robert Gilbert er firmenning av mor til Dianne M. Clark.
 Robert Gilbert er firmenning av far til Ken Larson.
 Robert Gilbert er firmenning av mor til Carol Osborn.
 Robert Gilbert er tremenning av Gail Gilbert Wright.

***Onsdag 1. september 2021.
 Hanna Krislok Skogan,
 initiativtaker til dette kapitlet***